

Arrest

nr. 168 689 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekster vraagt de toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) teneinde haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij meent dat er geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad.

1.2. De Raad oordeelt evenwel, verwijzende naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat verzoekster in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de stad Herat. U zou van Tadzjiekse origine zijn. U bent traditioneel gehuwd volgens de sharia met H. A. (...) (O.V. (...)) die eveneens afkomstig zou zijn uit Herat. Samen hebben jullie twee dochters. In Afghanistan kenden u problemen met uw echtgenoot en u werd door hem mishandeld en bedreigd. Toen bleek dat uw schoonvader uw dochters wilde uithuwelijken verliet u het land te samen met uw gezin. In Griekenland raakte u gescheiden van uw echtgenoot en u reisde alleen met uw dochters naar België en op 5 juli 2011 diende u een asielaanvraag in. U besliste tevens dat u geen contact meer wil met uw echtgenoot. Omdat u in België werd lastiggevalen door vrienden van uw man die u achtervolgden maakte u hiervan een melding bij de politie. Uw man verbleef op dat moment in Oostenrijk. Ondertussen is hij ook in België maar jullie hebben geen contact meer. U voegde toe dat uw zus Fariba Nowrozi in Nederland erkend werd als vluchteling uit Afghanistan. U beschikt over twee familiefoto's, een Grieks verblijfsdocument, een kopie van het eerste gehoor in Nederland van uw zus Fariba Nowrozi dd. 27 maart 1999 en een kopie van een proces verbaal van uw melding bij de Belgische politie betreffende bedreigingen geuit door uw echtgenoot.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd om uw Afghaanse herkomst aan te tonen.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw gebrekkige kennis van de regio waar u geboren bent en waar u tot aan uw vertrek naar Griekenland onafgebroken zou hebben gewoond. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal noemde u weliswaar verschillende toeristische plaatsen in Herat alsook de namen van de burgemeester, commandant, hoofd van de communicatie (CGVS II, p. 19 en 20). Daartegenover staat echter dat u in Afghanistan nooit zou geweten hebben dat u Tadzjiekse bent van origine. U verklaarde dat u dit pas in België heeft vernomen. Zelfs van een ongeschoold iemand die voornamelijk binnenshuis verbleef kan verwacht worden dat ze haar eigen etnische origine kent. Dat u pas in België vernomen heeft dat u Tadzjiek bent van origine is volslagen ongeloofwaardig en valt niet in overeenstemming te brengen met de zaken die u wel kon noemen. De namen van het merendeel van de door u opgenoemde Afghaans provincies zou u trouwens ook pas in België hebben gehoord (CGVS III, p. 6). Hierdoor kan vermoed worden dat u uw kennis van Afghanistan en Herat in België heeft opgedaan. Treffend in dit verband is ook dat u Said Faisullah Wahid noemde als gouverneur van Herat (CGVS II, p. 20). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat hij deze functie pas gekregen heeft in juni 2013, dus toen u al in België verbleef. Daarvoor was hij gouverneur van de provincie Kunar. Gevraagd om de situatie in Herat te beschrijven ten tijde van de val van het taliban regime moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS III, p. 9). Verder slaagde u er niet in om alle maanden van het jaar op te noemen. U wist ook niet welke de zomer- en de wintermaanden zijn (CGVS III, p. 4). U kende geen namen van bekende straten in Herat en kon geen enkel district noemen. Dat u nooit een naam zou hebben gehoord van een belangrijke straat in Herat is echter allerm minst aannemelijk. Gevraagd of er in Herat vooral soennieten of vooral sjieten wonen moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS III, p. 6). U bleek wel de Pul- e Malan brug te kennen en verklaarde dat er water onder stroomt. Gevraagd of er een rivier stroomt onder deze brug antwoordde u echter ontkennend. U stelde dat vrouwen daar niet naartoe gaan en dat er misschien een soort beek is, maar geen rivier (CGVS III, p. 10). In werkelijkheid echter stroomt de Herat rivier onder de Pul- e Malan brug.

Vervolgens bleek u niet op de hoogte te zijn van Afghaanse gebruiken en tradities. Zo legde u inconsistente verklaringen af over uw burgerlijke staat volgens de regels van de sharia wetgeving, zoals deze onder andere in Afghanistan wordt toegepast op huwelijken en echtscheidingen. Toen u gevraagd werd hoe een Afghaanse echtscheiding verloopt antwoordde u immers dat u dit niet wist. Daarna bevestigde u bevreedend genoeg dat u wel degelijk gescheiden bent volgens de sharia (CGVS III, p. 2 en 3). Gevraagd hoe een Afghaanse man volgens de sharia kan scheiden van zijn echtgenote moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS III, p. 2). Volgens de sharia is een man echter gescheiden wanneer hij drie keer het woord talaq heeft uitgesproken. Zelfs van een Afghaanse vrouw die hoofdzakelijk binnenshuis leeft kan verwacht worden dat ze hiervan op de hoogte is hetgeen tevens kan doen vermoeden dat u toch een Iraans staatsburger zou kunnen zijn. In Iran bestaan immers speciale familierechtbanken die echtscheidingszaken van Iraanse staatsburgers behandelen. De

Iraanse wetgever heeft eveneens voorzien dat er beperkingen kunnen opgelegd worden aan het exclusieve recht van de man, zoals bepaald in de sharia, om zonder meer te scheiden door het woord talaq drie keer uit te spreken. Gevraagd naar het verloop van de Nowruz viering (nieuwjaar) antwoordde u dat er een traditie is die 'Haft Sin' heet. Hierbij worden zeven voorwerpen in de hoek van een kamer geschikt (CGVS III, p. 8 en 9). Dit is echter een Iraanse Nowruz traditie die gangbaar is bij Iraniërs in Iran. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Afghanen met Nowruz een symbolisch gerecht bereiden dat 'Haft Mewa' heet en gemaakt wordt van zeven verschillende gedroogde vruchten. Er kan echter verwacht worden dat een Afghaanse huisvrouw bovenstaand gerecht ook kent en niet enkel op de hoogte is van de Iraanse gebruiken. Toen u verder gevraagd werd naar namen van gerechten die door Afghanen bereid worden voor de Nowruz viering noemde u 'Sir Si' en 'Senk Samano'. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat Afghaanse vrouwen met nieuwjaar eveneens een gerecht klaar maken dat Samanak heet en dat bestaat uit gekookte tarwekiemen. Gevraagd naar de ingrediënten hiervan moest u het antwoord volledig schuldig blijven (CGVS, p. 2 en 3).

Gelet op geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse herkomst.

U verklaarde weliswaar dat u kampt met slaapproblemen en in Afghanistan een zelfmoordpoging ondernam, waarmee u dus aangeeft dat u psychisch niet in orde bent (CGVS II, p. 8 en 21). U legde echter geen medische attesten neer waaruit zou kunnen blijken dat u kampt met psycho-medische problemen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 21 augustus 2014 uitdrukkelijk geconfronteerd met uw gebrekkige kennis over de stad waar u geboren en getogen zou zijn. Hiermee geconfronteerd bleef u volhouden dat tot aan uw vertrek naar Europa in de stad Herat heeft gewoond (CGVS III, p. 11 en 12). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij de autoriteiten van het onthaalland correct ingelicht over zijn nationaliteit, herkomst, en burgerlijke staat. U heeft dit echter niet gedaan.

Betreffende uw burgerlijke staat en uw echtelijke problemen werd hierboven reeds gewezen op uw inconsistente verklaringen. Zo beweert u enerzijds dat u gescheiden bent volgens de sharia maar weet u anderzijds niet hoe dergelijke echtscheiding verloopt. Bevreemdend is ook dat u een melding maakte bij de politie van bedreigingen geuit door uw echtgenoot toen hij zelfs nog niet in België was aangekomen. U stelde op het Commissariaat-generaal dat u in België lastiggevallen werd door vrienden van uw echtgenoot die u achternaliepen en vroegen waarom u niet bij hen woonde. Eén van hen zou ook aan uw man gezegd hebben dat u een relatie had met iemand anders. Daarnaast zou uw man u telefonisch bedreigd hebben via de gsm van uw zus (CGVS II, p. 8 en 9). Deze feiten zouden voor u de aanleiding gevormd hebben om een melding te maken bij de politie. In de door u neergelegde kopie van een proces verbaal van een verhoor dd. 26 november 2012 wordt echter nergens melding gemaakt van problemen met vrienden van uw man die u in België zouden achtervolgd en aangesproken hebben. Uit niets blijkt bovendien dat u na de aankomst van uw echtgenoot in België stappen ondernam om te voorkomen dat hij u of uw kinderen zou benaderen, hetgeen vragen oproept over uw reële familiale situatie. Buiten het feit dat jullie gedomicilieerd zijn op verschillende adressen brengt u echter geen enkel begin van bewijs aan dat jullie daadwerkelijk uit elkaar zijn gegaan en geen enkel contact onderhouden.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Op de twee foto's staat u zelf niet afgebeeld. Dat ze genomen zijn in Afghanistan en dat de afgebeelde personen uw familieleden zouden zijn kan er geenszins uit worden afgeleid. Dat u voor uw aankomst in België in Griekenland hebt verbleven wordt door ons niet betwist. Betreffende de documenten van de Nederlandse asielprocedure van Fariba Nowrozi dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze dateren van maart 1999, dus vijftien jaar geleden. Het betreft trouwens enkel een eerste gehoorverslag dat voornamelijk handelt over de reisroute. Dat Fariba enige kennis zou hebben van Afghanistan kan hier geenszins uit worden afgeleid. Uit deze documenten blijkt bovendien niet dat ze in Nederland als vluchteling erkend werd op basis van haar Afghaanse herkomst.

Tot slot dient toegevoegd te worden dat ten aanzien van uw partner A. H. (...) (O.V. (...)) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er evenmin enig geloof werd gehecht aan zijn Afghaanse herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat het, gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw Afghaanse herkomst, niet aangewezen is dat u naar Afghanistan zou worden teruggeleid."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster roept in een enig middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 2, 3 en 6 EVRM, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekster beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2.1. Verzoekster werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Hier anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM. Verzoekster vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekster staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.2.2. De Raad stelt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

3.2.3. Waar verzoekster zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie

(Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 84 en volgende). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen. Betreffende de door verzoekster ingeroepen interpretatie van deze artikelen, met name dat de asielzoeker niet dient aan te tonen dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, maar dat bij wijze van uitzondering een dergelijke bedreiging wordt geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op bedreiging zou lopen, verwijst de Raad naar wat verder wordt gesteld bij de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.6. De Raad stelt vast dat delen van het verzoekschrift in een onzorgvuldig en soms onbegrijpelijk taalgebruik zijn opgesteld. De Raad kan enkel ingaan op hetgeen concreet en verstaanbaar gemotiveerd is. Het komt de Raad immers niet toe te speculeren over de mogelijke bedoeling van verzoeksters argumenten.

3.2.7. Vooreerst bemerkt de Raad dat van verzoekster verwacht kan worden dat haar kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met haar profiel – een ongeschoold iemand die voornamelijk binnenshuis verbleef – en dat zij haar eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving kan toelichten. Verzoekster beweert in 1986 geboren te zijn in Herat en daar heel haar leven gewoond te hebben tot haar vlucht in 2010. Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen dat, hoewel zij weliswaar voornamelijk binnenshuis verbleef, soms samen met haar man buitenkwam om naar familiebijeenkomsten te gaan en dat zij ook samen met haar man naar verschillende plaatsen in Herat zou zijn gegaan (gehoorverslag CGVS 22/04/2014, p. 19-20; gehoorverslag CGVS 21/08/2014, p. 9-11). Derhalve kan van haar wel degelijk enige kennis worden verwacht omtrent haar eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving, eventueel verworven via derden (haar man of andere familieleden). *In casu* werd door verweerder evenwel vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt haar Afghaanse

herkomst aannemelijk te maken, daar verzoeksters bewering pas in België te hebben vernomen dat zij Tadzjiek is van origine volstrekt ongeloofwaardig is; zij Said Faisullah Wahid noemde als gouverneur van Herat, terwijl hij deze functie pas gekregen heeft in juni 2013, toen verzoekster al in België verbleef; zij het antwoord schuldig moest blijven toen zij gevraagd werd naar de situatie in Herat ten tijde van de val van het taliban regime; zij er niet in slaagde alle maanden van het jaar op te noemen en ook niet wist welke de zomer- en de wintermaanden zijn; zij geen namen van bekende straten in Herat kende en ook geen enkel district kon noemen; zij niet wist of er in Herat vooral soennieten of vooral sjiïeten wonen en zij niet wist dat de Herat rivier onder de Pul- e Malan brug stroomde. Dat zij andere zaken wel wist, doet aan deze onwetendheden geen afbreuk. Immers wordt vermoed dat verzoekster deze kennis van Afghanistan en Herat in België heeft opgedaan, temeer daar zij zelf verklaarde de namen van het merendeel van de door haar opgenoemde Afghaanse provincies pas in België te hebben gehoord (gehoorverslag CGVS 21/08/2014, p. 7). Tevens wordt door verweerder uitgebreid gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde Afghaanse herkomst verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat zij niet op de hoogte bleek te zijn van Afghaanse gebruiken en tradities. Zo wist zij niet hoe een Afghaanse man volgens de sharia kan scheiden van zijn echtgenote en legde zij foutieve verklaringen af over hoe Afghanen *Nowruz* (nieuwjaar) vieren.

De Raad stelt vast dat verzoekster in verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekster er niet in geslaagd is haar Afghaanse herkomst aan te tonen, gelet op haar gebrekkige kennis van de regio en de vaststelling dat zij niet op de hoogte bleek te zijn van Afghaanse gebruiken en tradities, zich grotendeels beperkt tot het ontkennen bepaalde verklaringen te hebben afgelegd en de stelling dat de tolk het Dari niet goed machtig was, waardoor haar verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoeksters argument inzake een verkeerde vertaling van haar verklaringen niet kan worden gevolgd. Dat de tolk het Dari niet goed machtig zou zijn geweest, blijkt nergens uit. De Raad wijst er dienaangaande op dat verzoekster voorafgaand aan haar drie gehoren er telkens op gewezen werd eventuele problemen met de tolk te melden. Bij geen van de drie gehoren op het Commissariaat-generaal werd echter een opmerking gemaakt over de tolk, noch door verzoekster, noch door de aanwezige advocaat (administratief dossier, stukken 8, 12 en 17). Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekster duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekster blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden en inconsistenties in een ander daglicht te stellen.

Voor het overige blijft verzoekster, in een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van desbetreffende motivering afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

3.2.8. Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekster voorgehouden burgerlijke staat en haar echtelijke problemen, gelet op haar inconsistente verklaringen aangaande de vraag of zij al dan niet gescheiden is in Afghanistan, de vaststelling dat het bevreemdend is dat verzoekster een melding maakte bij de politie van bedreigingen geuit door haar echtgenoot toen hij zelfs nog niet in België was aangekomen, de vaststelling dat in de door verzoekster neergelegde kopie van het proces verbaal van een verhoor dd. 26 november 2012 nergens melding wordt gemaakt van de problemen met vrienden van haar man die verzoekster in België zouden hebben achtervolgd en aangesproken hebben terwijl deze feiten nochtans de aanleiding gevormd zouden hebben om een melding te maken bij de politie, het feit dat voorts uit niets blijkt dat verzoekster na de aankomst van haar echtgenoot in België stappen ondernam om te voorkomen dat hij haar of haar kinderen zou benaderen en de vaststelling dat verzoekster verder, buiten het feit dat zij gedomicilieerd zijn op verschillende adressen, geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat zij en haar man daadwerkelijk uit elkaar zijn gegaan en geen enkel contact onderhouden, stelt de Raad vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift dienaangaande wederom beperkt tot loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal. Dergelijk verweer, zonder één element van

desbetreffende motivering afdoende en concreet te weerleggen, volstaat geenszins om desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

3.2.9. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster tot op heden geen medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat zij kampt met psycho-medische problemen. Verzoekster toont de door haar beweerde psychologische problemen (gehoorverslag CGVS 22/04/2014, p. 8 en 21) dan ook op generlei wijze aan.

3.2.10. Wat betreft de twee foto's die door verzoekster werden neergelegd, bemerkt verzoekster nog dat aangezien zij een peuter was toen haar broer werd vermoord, het zeer goed mogelijk is dat ze nooit met hem persoonlijk op een foto gestaan heeft. Ook dient er rekening mee gehouden te worden dat meisjes/vrouwen in Afghanistan niet met mannen op de foto mogen staan. De Raad ziet evenwel niet in hoe de door verzoekster aangebrachte foto's van aard zijn haar herkomst uit Afghanistan aan te tonen. Immers staat verzoekster zelf niet afgebeeld op de foto's en kan verder uit de foto's niet worden afgeleid dat ze genomen zijn in Afghanistan en dat de afgebeelde personen verzoeksters familieleden zouden zijn. Dat het voor verzoekster niet mogelijk zou zijn geweest om samen met haar broer op een foto te staan, doet aan voormelde vaststelling geen enkele afbreuk.

3.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekster het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Afghanistan niet aantoon, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Afghanistan.

3.2.12. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekster neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 30 en 31), en dat verzoekster tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 17 oktober 2013, 22 april 2014 en 21 augustus 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verweerder door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER